

neprešlo žiadnou jazykovou korektúrou

Vstupný systém

*Veľmi jednoduché dielko.
Za nič sa neskrýva, nič nepredstiera.
Má v sebe dobré a zlé pocity.
Zdá sa...
Ktosi zakričí, len aby si ho niekto všimol:*

- Žijem v bronzovej dobe ducha, priateľa.

Kto sa smeje ?

<i>Oponujú.</i>	<i>Súhlasia.</i>
<i>Majú svoju pravdu.</i>	<i>Majú svoju pravdu.</i>

Pretože kto z nich nemal svoju pravdu, túto časť nechcel a ani nemohol dočítať do konca...

1. *Pretože len ako ja*

2. *Hrdosť*

3. *Zostávam tu ! To sú moje posledné slová...*

Pretože len ako ja

Celkom osamelý. Šesťročný priateľ sa mi odsťahoval.

Bol som na neho urazený, že sa sťahuje.

Chvíľu mi nechutilo jesť.

Aj večerničky sa mi zdali smiešne.

Nikto sa v nich nestáhoval, ani nikto nikoho neopúšťal.

Bol som veľmi nahnevaný !

Všetko, čo som chcel, bolo iba nájsť sa vo večerničkách.

Lenže tam sa len smiali, hrali a boli príjemní.

Dieťa.

Možno neskoro som pochopil :

Svet nie je iba o mne.

Ale aspoň dovtedy bol.

*

A moja prvá vážna kríza ?

Týmto si prešiel každý.

Obyčajne som dostával, čo som chcel. Zvykol som si povedať a dostal som. Ale o nejakej veľkej spokojnosti nemohla byť reč.

Mal som.

A na okolí mali všetci.

Takže som chcel viac.

Hovorím o období, kedy ma už prebolelo odsťahovanie najlepšieho kamaráta. Opäť som sa vrátil k spokojnému pozeraniu večerníkov.

V jednom z nich som uvidel ježka na trojkolke. Bolo to pre mňa niečo nové. A hlavne z kamarátov trojkolku nemal nikto !

Tú rozprávku som ani nedopozeral. Hneď som sa rozbehol za mamou. Práve bola v kúpeľni a kúpala sa.

Zvykla sa zamknúť.

Rozhovor spoza zavretých dverí :

- Mami, videl som krásny večerník.
- To som rada.
- No, a videl som v ňom trojkolku.

Ticho.

- A mami ?
- Kúpem sa !
- Ale mami...

Viete, snažil som sa byť nevtieravý. Aj keď to bola len moja mama.

Uistoval som sa denne aspoň niekoľkokrát :

- Áno, neboj sa, dostaneš ju.

Bolo to strašné čakanie. Bál som sa, že už nebudem prvý. Mohlo to byť moje prvé prvenstvo na sídlisku.

Čakal som dva dni. Na tretí som horľo ťažko zaspal. Musel som sa prinútiť zaspávať s pocitom, že som princ z rozprávky, ktorú som práve videl v telke. Teraz som už zabudol, aká to bola rozprávka.

Ale sníval sa mi celkom pekný sen.

Žiadna trojkolka v ňom !

Ráno som však uvidel na večku mamu. To sa nemalo stať.

- Mami ?

Mama vzdychla. Asi bola na veľkej. Ale mne to bolo úplne jedno.

- Ach, ja viem, tvoja trojkolka.

Potešila ma tým, že na mňa myslela. Cítil som sa milovaný !

A mal som cieľ.

Byť obdivovaný v skupine, kde som vyrastal.

Konečne som cítil istotu, že zase dostanem, čo chcem. Bol som opäť šťastný. Zaliezol som do detskej a začal som si od radosti predstavovať, ako si odo mňa budú chcieť všetci do jedného požičať trojkolku.

Bol som opäť šťastný !

★

★

Ešte stále som v sebe živil nádej na prvenstvo v sídliskovej jedinečnosti...

Nepamätám si, ktorý to bol presne deň, ale mama nešla do práce.

Že by sobota ? Že by víkend ?

Chytila ma za ruku a išli sme. Viedla ma rýchlo. Zopárkrát som zakopol, presvedčený o dôležitosti trojkolky, vydržal som !

Ale zrazu mama povedala smerom k akémusi výkladu :

- Konečne.

Pocítil som veľmi silné znepokojenie. A rozhodol som sa dať to najavo :

Plač, Miňo, plač !

Dostal som na zadok,

Ale aspoň niečo :

Opľul som krabicu, v ktorej bola mamine veľké KONĚČNE !

★

Zažil som prvú dobrovoľnú izoláciu.

Zamkol som sa v detskej a pozeral na plafón.

Vysníval som sa vo svojej budúcnosti lepšie ako vy, o tom som presvedčený.

Všetci sme o tom rovnako presvedčení.

★

Ej, narodila sa mi sestra.

Tak dlho som o ňu prosil mamu a otca...

Vždy som bol veľmi vzťahovačný. Čím chcem povedať :

Naozaj som bol presvedčený, že sa narodila iba kvôli mne.

Bolo pekné myslieť si, že niekto je tu iba kvôli mne.

A pamätám si, keď ju priviezli z nemocnice.

Nič moc. Od peknej a vzrušujúcej veľmi vzdialené.

Mama ju kúpavala vo vedierku.

Raz som sa rozplakal, lebo sa jej vyšmykla.

Spadla do vody. Myslel som si, že sa utopí.

Dovtedy som nikdy nevidel dievča z blízka.

Ale keďže som občas pomáhal pri prebalovaní...

*Bol to veľmi veľký smrad.
Dovtedy som si myslel, že ženy sú...
No, ako to povedať?
Niekoľde inde?
Jednoducho, že nemôžu až tak smrdieť.*

*Každý veľa narozpráva :
Je krásne pozorovať blízkych pri raste.
Len ja som nikdy nič nepostrehol.
Sestra bola väčšia a väčšia. A mne to bolo jedno.*

*Mal som ju rád.
Predtým ako som ju začal kočikovať. To bola otrava.
Stále som jej vtlačal do úst cumel' a ona ho vyplúvala.*

Ale nakoniec som si zvykol.

*Všimol som si, kto ma pri kočikovaní pozoruje z okien paneláku.
Občas som zahliadol nejakú tvár.*

Vtedy ma kočikovanie bavilo.

★

*Raz som sedel v škole. Och, škola.
Čo k tomu dodať?
Bol som vyvolaný.
Tak som prišiel k tabuli.*

*Bol dejepis.
A mne sa páčila učiteľka.*

Učil som sa, pretože som si myslel, že ma miluje.

Dostal som jednotku.

Nič viac.

*Chcel som, aby sa na mňa pozerala častejšie.
Lebo občas, keď sa na mňa pozerala...*

Vtedy som vedel, že ma miluje.

Dnes viem, že ma nemilovala.

A teraz už pre mňa neznamená nič. Samozrejme.

★

- Videli ste včera ten film, chalani ?

- Ach, ten film. Celé to bola jedna veľká somarina. To povedal môj tatino !

- Mne sa páčilo, ako išli na tej lodke, no viete, vtedy, keď ich zožral aligátor...

- Krokodíl, nie aligátor !

- To si fakt myslíš ? Hm, čo ti ja viem. A ty si ten film videl s otcom celý ? Lebo ja som musel ísť potom spať.

Nie je nad rozhovory medzi kamarátmi.

Nie je nad predháňanie sa v detailoch.

★

Raz som bol u babky na chate.

Babka a dedo pracovali na svojej záhradke.

Cez obed mi dali najest'.

A potom zase pracovali.

Susedia boli všetko starí ľudia. Stále sa na mňa usmievali a pýtali sa :

- Ako sa máš ?

Škoda, že sestra mala chrípku.

Asi ju iba predstierala...

Asi.

Nikdy som sa jej na to nespýtal, lebo keď som prišiel domov, zabudol som na to.

Dedo a babka mali pred verandou zopár kvetín.

Zabil som všetku háved', ktorú som na nich uvidel.

Ale neviem, či som sa vtedy cítil naozaj šťastne, alebo som to robil iba kvôli tomu, že som na chate nemal žiadne angličáky.

Ani časopisy o autách.

*A babka nemala ani časopisy o móde...
Akékoľvek pekné dievčatá.*

★

Puberta je len slovo a ja som len človek.

Našťastie sme doma mali psa.

Doberman.

No, vlastne fenka.

Bez zosmiešnenia, bol to spovedník, ktorý rozumel Bohu lepšie ako ja.

Ale mne sa páčilo aj ako jedla !

★

*- Prekvapivo mi došlo práve tu a teraz, že som sa do našej fenky nikdy nedokázal
vcítiť !*

Mama mi povedala :

- Dnes vyzeráš smutne. Takto ťa už nechcem vidieť.

Kebyže ona vie, aké to je trpieť.

Ale ona to veľmi dobre vie.

Moja mama je pekná žena. Aj môj otec je pekný muž.

Nikdy som nedocenil ich krásu.

★

*Vonku je pekne. Môj počítač má však v sebe genialitu nositeľa kolkej už reality ?
Stačí jedna splnená predstava.*

Mám dobrý pocit, pokiaľ sa hrám.

Potom...

Nuž, potom ma prekvapí akýsi nepokoj :

Môžeš byť na seba hrdý. Blahoželám !

Vyjdem radšej von.

Natrafím na spolužiaka. Hoci nie sme žiadni veľkí priatelia, spýta sa, či nechcem zájsť do kľčmy. Sedí tam jeho brat. Údajne žiadne problémy nebudú !

Aj keď pivo mi zatiaľ ešte nikdy nechutilo.

Moje prvé posedenie v kľčme.

Nenadchne ma. Ani spolužiak, ani kľčma.

Ale hlavne, že niekde som.

Chcel by som povedať niečo zaujímavé. Ale nemám čo.

Je teplo a potím sa, keď odchádzam. No, už sa teším, ako sa budem večer sprchovať.

Doma je pokoj.

Občas sa málo rozprávame.

Moja túžba ? Ešte aj večer si pustiť počítač !

Ale otec to zakáže. Že údajne preháňam.

A tak zaspávam smutný.

★

Boli sme na kúpalisku. Svietilo slnko.

Vždy, keď som vošiel do vody, snažil som sa ukázať, že viem dobre plávať kľaula.

Chcel som, aby si ma niekto všimol.

Sestra plávala iba prsia.

(Mali sme aj opaľovací krém.)

Keď sme sa okúpali, hrali sme na deke karty. Aj mama s nami hrala.

Najskôr len preto, aby vôbec niečo robila.

Musela stále miešať, lebo stále prehrávala.

Čoskoro ju to omrzelo.
Ale keďže sa pred hrou natrela, nechcela ísť hneď do vody.
Asi bol ten krém naozaj drahý.
A tak pri nás iba nečinne ležala.

Hrali sme karty asi dve hodiny. Potom nás už boleli zadky.

Do vody !

Zdala sa nám veľmi studená.
Ja som v nej vydržal asi päť minút.

Ale inak som mal vlastne radosť.
Pocit, že tento deň nebol zabitý.

*

Toto bol môj prvý filozofický dialóg s otcom :

- Bol si už vyniesť smeti ?
- Hej.
- Tak potom sa už môžeme porozprávať.

Bol som zaskočený tým, že sa môžeme porozprávať.
Zagúľal som očami a povedal :
- Ďakujem, tati !

*

Opäť sme všetci sedeli doma.
Pustená telka.

Mama nasypala zemiakové lupienky. Chutili.
Otec chcel vođu. Išla sestra.
Išla !

Zaumienil som si, že zajtra, keď prídem zo školy, kúpim si zemiakové lupienky iba pre seba.

To boli časy.

Tešiť sa zo zemiakových lupienkov iba pre seba. Šťastie ?

★

V puberte na prechádzke v obyčajnom lese.

Neúprosne štádium :

Aká je príroda. A aký som ja.

- Ach, začína mi to myslieť.

Chod' na to pozitívne.

Nech si akokoľvek hore alebo dole, tento les ťa jednoducho prežije.

Ešte som nikoho nestretol. Nestretnúť tak dnes nikoho. Asi dospievam.

★

V škole sme prednášali básničky.

Bol Hviezdoslavov Kubín.

Keď som prišiel na rad, povedal som, čo bolo treba.

A už som sa tešil na spolužiačku.

Prírodný pôvab.

Nič násilné !

Ach, dievčatko.

Postavila sa pred tabuľu a bola veľmi dôležitá.

Básnička, ktorú som si vypočul až do konca, bola prikrátka.

Zatlieskal som.

Aj keď som chcel počuť viac.

Ostatní chalani zatlieskali tiež.

Dievčatá, pochopiteľne, netlieskali.

Po hodine som jej povedal :

- Pekná básnička, len možno trošku prikrátka. Nemyslíš ?

- Povedala som iba to, čo bolo treba ! - a odula sa. Bolo to tak pekné...

★

*Bol som opäť v lese. V horách.
Tentoraz s rodinou.
Aj fenka bola s nami.*

Snežilo.

*Toho roku bola vydarená zima.
Rozprávali sme sa a fenka pobehovala okolo nás. Bola nadšenejšia ako my.*

*Sestre bola zima.
Na vine som bol ja, pretože som jej hodil snehovú guľu do zátýlku.*

*Fenka začala po chvíľke pobehovania krvácať.
Rozrezala si prednú labu na dajakom čude.
Rana sa zdala byť hlboká.*

*Krvavé a červené stopy v snehu.
A ona si ich ovoniavala. Najskôr sa nespoznávala.*

*Sestra sa rozplakala.
Bála sa, že fenka zomrie. Pomaly začínala chodiť po troch.
Mama sa jej spýtala :
- Bolí ťa nožička ? Tak trochu zvoľníme.*

*Sestrin plač sa zmenil na rumázganie.
Nemohla pochopiť, prečo utrpenie fenky neberieme vážne.*

*

*Sedel som doma. A púšťal si hudbu.
Predstavoval som si, že som slávny spevák,*

Bol som zase raz šťastný. A spokojný sám so sebou.

Bolo to všetko ?

*Otec prišiel domov z práce.
Len povedal, že ruším susedov.*

★

A raz som sa dokonca modlil, aby som z jednej písomky v škole dostal dobrú známku.

Modlil som sa iba kvôli môjmu životu a chceniu.

Bol som správny a dobrý človek,

Keď som si ľahol do postele, sestra v detskej zhasla svetlo.

Povedala :

- Dobrú noc.

Ráno ma mama zobudila. Nachystala mi raňajky.

Zvláštne. Nikdy ma nezaujímal, či ich nachystala aj sestre.

Ale zopárkrát som videl jest' aj ju.

A občas sme so sestrou bojovali, kto bude prvý na raňajšom vécku.

Vždy, keď som bol druhý, nikdy nespáchla.

★

Bol som si zahrať tenis.

Vedľa kurtu boli stoly pre odpočívajúcich ľudí.

Myslel som si, že sa na mňa pozerajú.

Mal som motiváciu.

Hral som proti otcovi.

Chcel som vyhrať viac, ako si len dobre zahrať...

Snažil som sa všimnúť aj nejaké pekné slečny, ktoré by sedeli pri stoloch.

To by som hral ešte lepšie.

Škoda.

★

Večerný futbal v telke. Som pripravený.

Môžete začať !

*Čokoláda, keksy a kola.
Ach, tol'ko šťastia pokope.
Dobre som sa narodil.
Pretože tento deň som žil iba pre večerný futbal v telke.*

*Po futbale sa idem osprchovať.
Sestra už spí.
A rodičia si vyšli do mesta.
Majú partnerské výročie.*

Ešte to nemôžem doceniť.

*

Ja, sestra, zopár kamošov pri stanovaní vo voľnej prírode.

Večerný rozhovor. A žena, ktorá si nenašla partnera.

*Bola sklamaná.
Povedala mi všetky „tie“ vety o živote...
Už som ju nemal chuť počúvať.*

*A zdalo sa mi to veľmi všedné. Chcel som zmeniť tému.
Ale nakoniec som jej predseda dožičil :
- Len nech sa vyrozpráva.*

Išlo predseda iba o jej dobrý pocit.

*

Rodina si opekala na chate.

*Mal som zlú náladu kvôli...
„Is“, život, ktorý žijem !*

Opekala za mňa mama.

*Musel som sa usmiať.
Pretože klobása chutila.*

*Všetko bolo v poriadku. Sestra si našla priateľa.
Snažil sa.*

*Aj otec mal zlú náladu kvôli...
„Tš“, život, ktorý žije !
Opekál som za neho.*

*Sestra sa usmiala. Priateľ jej niečo šepkál do ucha.
Pobožkala ho.*

*Otec povedal :
- Ešte je to surové, - a vrátil mi klobásu na dopečenie.*

*

Rodina si vyšla na plaváreň.

*Museli ma dlho prehovárať.
Vlastne len mama.
Otec to považoval za poníženie. Prosiť syna, aby sa mu s ním uráčiło ísť na plaváreň.*

*Mama však pokračovala, aj čo sa sestry týka :
- Býva tam málo ľudí o tomto čase. Pod' s nami. Už dávno sme neboli nikde spoločne...
Lenže sestra na rozdiel odo mňa použila „významný“ argument :
- Ved' vieš, mami, priateľ čoskoro zavolá, aby som zašla k nemu.*

Vojna osobností sa skončila, keď nezavolať.

Vstupné platil otec.

Prezliekali sme sa potichu. Až na chvíľu, keď som nemohol nájsť plavky.

*Vtedy som sa otca spýtal :
- Nevieš, kde mám náhodou plavky ?
A podal mi ich.*

Bazén bol plný ľudí.

Žiadna rýchla dráha. Nedalo sa plávať.

Otec povedal, že ľudia sú idioti. Plávať takýmto spôsobom...

Mama a sestra to bolo jedno.

Po väčšinu času boli opreté o stenu bazénu a rozprávali sa.

Sestra stále dokola omieľala, že priateľ nezavolať:

- Keď už nič iné, tak aspoň sa ma mohol spýtať, ako sa mám, dočerta.

*

Raz sa ma ktosi pokúšal vyprovokovať :

- Načo ti je mobil, veď aj tak ti naň nikto nevolá...

- No, mama má tiež mobil. A minule sa medzi rečou zmienila, že za celý mesiac nemala ani jeden telefonát.

Asi jej to nedodáva ten správny pocit potrebnosti a dôležitosti. Chápeš? Jednoducho jej občas zavolám, aby sa cítila lepšie.

Hrdosť

*Prechádzal som ulicou.
Zastavil ma neznámy muž.
Sedel v luxusnom aute s peknou ženou.
Spýtal sa :
- Prosím vás, ako sa dostať na Slobodovu ?*

*Naozaj som nevedel.
Iba som mykol plecami.*

Pozeral som sa na ženu vedľa neho.

Odvrátila zrak,

★

Čakal som na priateľku v kafetérii.
Akosi neprichádzala.
A tak som z dlhej chvíle pozoroval ľudí, ktorí sedeli za vedľajším stolom.
Jeden z nich sa smial a ostatní boli celkom vážni.

Keď prišla, povedal som jej :
- Trošku meškáš..
Zdalo sa mi, že to vôbec nebola dôležitá veta.
Ale tak už to chodí.

Hm, vtedy som mal stále pocit, že iba ja som jediný skutočný človek na okolí !

*

Nateraz bolo všetko v poriadku.
Do práce som odchádzal s pocitom veľmi žiadaného muža.
Bol som si istý, že sa mi dostáva lásky. A pochopenia.

Bolo to zvláštne.
Už dlho som si nepúšťal hudbu.

A už vôbec nie s predstavou, že som slávny spevák !

Dokonca ani telku som už nepozeral s takým záujmom...

Stál som na mieste, ale miloval som.

*

Chcel som sa pohnúť dopredu. Nešlo to.
Auto sa na snehu šmýkalo.
Žena povedala :
- Dávno si mal prezúť na zimné.

Nahnevala ma, aj keď mala pravdu.

Všetko mi vadilo. Bol som nervózny.
A vtedy povedala :
- Všetko ti vadí, si veľmi nervózny.

Nechcel som ju počúvať. Možno si myslela, že ma vyprovokuje.

*Navrhol som jej, aby zatažila zadnú nápravu.
Bez protestov si sadla na chvíľu do kufra.*

Auto sa pohlo !

Usmial som sa, keď sa vrátila späť na predné sedadlo.

Pobožkali sme sa navzájom !

★

*A žena čakala dieťa.
Zatial čo ja som sa utápal v zmiešaných pocitoch. Prvých odvtedy, čo sme spolu.
Trochu som sa aj hanbil pri pohľade na ženine bruško.*

*Práve teraz sa musím cítiť tak zle ! Vnútorne zle.
Ako otec jej dieťaťa.*

Našťastie, našiel som starý recept !

Stačilo priložiť ucho k jej brušku a počúvať dovtedy, pokým som v sebe nepocítil hrdosť.

★

*Umýval som riad a počúval rádio.
Stanicu nastavila žena.*

Málokedy umývam riad a málokedy počúvam rádio.

*V rádiu hovorili o viere hlboko v nás.
Dôležitým hlasom sa niekto snažil zapôsobiť :
- Priatelia, naša viera je často len to jediné, čo obyčajný človek potrebuje, aby... - zrazu
preglgol ! Vetu dokončil takmer pološeptom :
- ...aby si vážil svoje plahočenie viac ako vyprchanie do nebies.*

*Po tých slovách nastalo chvíľkové ticho.
Moderátor zrejme nezvládol situáciu.
Ale... Bol to nakoniec KŇAZ, ktorý povedal až príliš zrozumiteľne, čo sa hovoriť nemá !*

Riad som doumýval s pocitom, že vlastne všetko, čo potrebujem k tomu, aby som „žil“, už viem...

Vyprchanie do nebies.

Nebola to irónia. Tá sa dostavila až oveľa neskôr.

★

Malý synovec sa ma spýtal, práve keď som v garáži ležal pod autom :

- Ujo, prečo vlastne svieti slnko ?

Rozhodol som sa ho odbit' čo najskôr :

- Neviem.

Ale on sa nedal :

- Ujo, ty si to asi zle pochopil. Ved' ja nechcem vedieť, ako svieti. Chápeš, ujo ? Chcem iba vedieť, prečo svieti ! Tak som to ja myslel.

Otočil som hlavu a konečne som sa na neho pozrel.

- Ach tak, ty si to myslel takto !

Bol nadšený, že sa mu venujem.

Zatiaľ čo ja som mu povedal len :

- Pozri kamarát, nebudem ti klamať, na to musí prísť každý celkom sám. Myslím to vážne. Spýtaj sa tvojej maminy.

Urazil sa !

- Mami, ujo sa so mnou nechce rozprávať !

★

Rodinná oslava a syn oslavuje prvé výročie. Vôbec nevie o čo ide.

Sfúkam za neho sviečku.

Možno sa cíti dobre, ale na jeho tvári nebadáť toľko radosti ako inokedy.

Práve teraz!

Ja i žena sme sa tak snažili...

To iba zhasnutá sviečka začína smrdieť.

★

*Dosiahol som svoj vrchol.
Milujem moju rodinu.*

Len čo prichádzam do práce, už aj chcem ísť domov.

Čo robiť ?

★

Hľadám ženu v byte. Našiel som syna.

Potrebujem vypadnúť. Potrebujem prinajmenšom malú rodinnú vychádzku.

*Žena chce ísť tam a ja zase tam.
Syn je ešte vo veky, keď nechce ísť nikam.
Preto nejdeme nikam.
Keď sa mi dvaja nevieme zhodnúť, radšej dáme na syna.*

Syn má iba štyri a pol roka.

★

*Žena si čosi čítala v posteli.
Zrazu sa na mňa otočila :*

- Zmysel ľudského života vlastne nepoznáme. Nieкто hovori, že ide iba o gény. Údajne aj naše myslenie sa stáva skôr prekážkou, ktorú gény, teda ak chcú prežiť, musia odstrániť. Pretože človek to čoraz viac preháňa v sebareflexii.

Urobil som zo seba hlupáka. Akože som ju vôbec nepočul.

*Ale moje srdce bilo zrýchlene ešte dlho potom...
Pochopil som ju až veľmi dobre !*

*Ona však po tých slovách zaspala pokojne !
Teda aspoň sa mi to tak zdalo, keď som počúval jej nádych a výdych.*

★

Dnes ma doma nikto z ničím neotravoval. Odpočíval som v obývačke na gauči.

Žiadna hudba, žiadna telka.

Vždy, keď ma niečo začínalo vyrušovať, alebo keď som začínal nad niečím hľbať, rýchlo som prešiel k vyslovovaniu vlastného mena.

A keď ma vlastné meno omrzelo, prešiel som k predstave, že z mojej hlavy vychádza akási nekonečná čiara.

Šíril som sa s ňou a hovoril si :

- Čiara, čiara, čiara...

A naozaj som nemal žiadne problémy.

★

Začalo sa to v robote.

Stál som na parkovisku.

Celkom otvorene som si všímal len mladé a pekné. Hoci to nič významného neriešilo.

Zrazu to zo mňa vyšlo :

- Braček môj, mám z toho zlý pocit !

Zháčil som sa.

Začal som si pripadať ako starý muž.

Nezáležalo na tom, s kým by som žil. A či by som mohol byť jej otcom.

Prišiel som domov.

Nemal som chuť robiť čokoľvek,

Pozrel som na ženu, na syna.

Všetko bolo v poriadku.

Rozhodol som sa :

- Je na čase urobiť ďalšie dieťa !

☆

Cítil som sa veľmi zle.
Museli sme si trochu dopriať.
A žena sa konečne dostala k tomu svojmu.

Je tehotná.
Opäť to nie je náhoda.

Možno budem pôsobiť ako grobian, ale snažím sa jej čo najviac vyhýbať.
Sám som prekvapený.
Najmä, keď sa túla po byte a hľadá niečo na zjedenie.

No, už nie som mladý a vášnivý muž. Už nedokážem priložiť ucho k jej bruchu.

Dokonca aj na syna sa začínam pozerat' inak,
Teraz, keď čakáme druhé dieťa.

Z práce chodím čoraz smutnejší.
Kolegovia hovoria o kríze stredného veku.
Áno, mal by som to rovnako zjednodušiť.

Mám vnútorné nutkanie sa každému za niečo ospravedlniť. Len neviem začo.

Možno je to dôsledok toho, že sa žena v posledných týždňoch uzatvára do svojho vnútorného sveta častejšie ako inokedy.
Veľmi ťažko sa mi s ňou rozpráva.
Je spokojná, keď je tehotná.

Trochu ju obdivujem.

Naozaj sa hanbím za to, že sa opäť cítim tak zle. Teraz, keď čakáme druhé dieťa.

★

Zašiel som si do kľčmy.
Pripomenúť si staré dobré chlapské reči.

Stretol som zopár „bývalých“ priateľov.

Zo začiatku tam bolo príjemne.

Každý mudroval, že aký ťažký má život.
Aspoň na chvíľu som si mohol povedať, že mne sa celkom vydaril.

Do kľčmy však stále chodiť nemôžem, aby som sa o tom presviedčal.

Sedel som ticho. Pýtali sa, čo a ako.
- Chlapi, zaplatím vám poslednú rundu.
A postavil som sa.

Nemal som chuť tam zostať sedieť a uvedomovať si, že si s nimi nemám už čo povedať. Hoci nevedomky vlastne tiež dospeli k tomu, k čomu aj ja.
Sebalútosť je všade rovnaká.

Žena mi doma povedala :
- Raz za čas máš aj ty právo...

Len neviem o akom práve to hovorila.

★

Už ani neviem, čo som hľadal zásuvkách.
Ale do rúk sa mi dostal papier :

Spoločnosť nemá žiadny hlboký základ. Je tu len preto, aby sme sa najedli a rozmnožili.
Poprípade ešte raz najedli. „Zábavky a rozptýlenia“ radšej ani neberiem do úvahy.
Ak za tým budem hľadať niečo viac, dostali ma !

Bolo jasné, že som to napísal, keď som bol omnoho mladší.
Najprv som sa musel zasmiať. Ale neskôr ma to vyprovokovalo :
- Dočerta, dvadsať rokov zostávam trčať v tom istom. Ved' hej, pracujem, robím peniaze

*a robím deti. Ale to je asi tak všetko, čím chcem povedať, že moje osobnostné vyžitie...
Aké osobnostné vyžitie? Čo to tu splietam!? No, mal by som toho radšej nechať!*

Nuž, musel som sa pokúsiť otočiť ten pubertálny text na strandu.

Ukázal som ho žene so slovami:

- Pozri, aký som bol hlupáček...

Ale ona všetko riadne zakľincovala:

- No, veď ja s tým vlastne súhlasím. Pekne si to vystihol. Iba tú poslednú vetu by som preškrtila.

Ani som sa jej neodvážil spýtať prečo.

Radšej som zakľamal:

- Myslíš to vážne? Lebo ja som už teraz niekde inde.

- A kde?

Pozreli sme na seba, akože nám je všetko jasné.

★

Povedal som si:

- Určite sa veľa vecí zmení...

Narodila sa mi dcéra!

Ale nakoniec som ju prebaľoval s rovnakým odporom, ako predtým syna.

★

Syn ma už dlho otravoval, aby som si s ním išiel zahrať futbal.

- Zavolám aj kamarátov. Bude zábava, - hovoril stále dookola.

Áno, rozhodol som sa mu urobiť radosť.

Vyšiel som s ním pred panelák,

Hneď bolo okolo nás veľa jeho kamarátov.

Dlho sa hádali, kto bude s kým hrať. Všetci chceli hrať so mnou.

Aby sa nikto necítil ukřivdene, do môjho mužstva som zobral len syna.

Najprv som si hovoril, že nepôjdem do toho naplno.

Ale začalo sa pekne zostra. Hneď od začiatku sme prehrávali.

*Objavil sa vo mne strach zo straty obdivu.
Jednoducho som musel pridať.*

*Občas som dokonca syna vynechával z hry.
Ale vyhrali sme.
A on potom doma mame rozprával, akého má dobrého otca.*

*

*Zobral som si neplatené voľno.
Už som to v práci, ani nikde inde nemohol vydržať.*

Odišiel som s rodinou do hôr.

*Urobili sme zopár horských prechádzok, Navzájom sme na seba dávali pozor.
A večer sme zaspávali bez problémov !
Boli sme veľmi unavení.*

Dosiahli sme presne to, čo človek musí, keď sám sebe začína liezť na nervy.

Stále si dobre pamätám, že keď sme sa odtiaľ vracali späť, už som opäť veril tomu, že jedine práca ma môže spasiť.

*

Rozhodli sme sa ísť trochu pobicykľovať.

Ja som bicykel mal, žena si ho musela požičať od susedky.

*Povedali sme si, že syn zostane so sestrou doma.
Nadul sa, že vraj nech sa o ňu staráme sami, keď sme si ju obťažovali priviesť na svet.
Dcéra pre zmenu zase chcela ísť s nami. Aj ona sa odula.*

*Malí sme v pláne vyjsť si na nejaký menší kopček,
Zrejme sme sa nadcenili, lebo i ten nám robil problémy.
Keď sme boli na jeho vrchole, rozpršalo sa.*

Mohol som povedať jediné :

- *Tak toto nám veľmi nevyšlo.*

★

- *Zabávaš sa dobre ?*

Syn mlčal.

- *Preskočím to, čo vieme obaja. Rozumieme si, všakže !? Tvoja sestra je na všetky rozprávky o rozdieloch v pohľaviach primalá...*

Ak jej ešte raz budeš hovoriť, že muži sú predurčení vládnuť svetu a ženy majú byť len ich otrokyne, sotva sa tu niekedy staneš šťastným. Rozumieš ?

Iba sa uškrnul.

Mal som sto chutí pohrať sa mu s ciferníkom !

- *On si, chudák, naozaj myslí, že vyhral, keď sa uškrnul.*

Mávoľ som rukou.

- *Len nech sa cíti ešte aspoň na okamih spokojne !*

Syn môj.

★

V poslednom čase mám akúsi tiahlu životnú depresiu.

Moja žena by ma možno aj pochopila, ak by sa objavovala iba raz za čas, tak ako u nej.

Roky počúvam stále tú istú hudbu.

Roky sa pokúšam rozosmievať deti tým istým spôsobom.

Vlastne už iba dcéru.

Pretože, keď vám syn povie, „Tati, si trápny !“, viete koľká bije.

Keby on vedel...

A musím sa priznať, že večer, keď už žena spí, pozerám sa na ňu. Šeptom sa pokúšam upokojiť :

- Jednoducho to tak nemôže byť...
Zvyk!

A vždy sa potom otočím na druhú stranu.

★

- Rozprávaj sa so mnou.
Zlý deň mojej ženy. Keď pochybuje o úlohe matky!
O úlohe spoločnosti doviest' nás...
- Doviesť nás kam?

To sa spýtala!

Chcem jej pomôcť. Ale čím a ako?
Milovať ju v jej zlej nálade?
Občas je ťažké byť jej manželom, milencom a duševným strážcom v jedinom okamihu.

- Rozprávaj sa so mnou!
Dospela k tomu istému, k čomu i ja.

Môžem byť šťastný?
Aspoň jeden z nás mal zostať v norme.

★

Suchá irónia? Nech žije synova jedinečnosť...

- Ďakujem tati, že si ma urobil. Mame som sa už poďakoval.

Usmial som sa:
- Ach, ty si len v tomto štádiu.

Samozrejme, že ma to trápilo. A mrzelo.
No, spomenul som si, ako som raz rovnako ďakoval rodičom.
Ale to som bol omnoho mladší ako on!

Takže!
Mohol som povedať iba:
- Keď sa pritúliš k svojej žene a splodíš mi vnúčence, hádam pochopíš bolestivosť

vyslovenej irónie. A dúfam, že sa potom mame i mne prídeš ospravedlniť.

Nuž, ja som sa rodičom nikdy neospravedlnil...

*

Spomínali sme so ženou na časy. Už ani neviem na aké časy. Asi na lepšie. Ved' sme iba ľudia.

Uvaril som jej kávu. Ako obyčajný muž.

Spýtala sa ma s nádychom priateľstva :

- Povedz, ako dlho ti trvalo, kým si sa vyrovnal s mojím bruchom po pôrodoch ?

Na niektoré veci by sa ľudia nemali pýtať. A toto bola jedna z nich.

Už sme si prešli takmer všetkým. Tak prečo to kažiť práve teraz ?

Radšej som jej bruško pobožkal bez odpovede.

Bolo to veľmi dlhé pobožkanie.

Zostávam tu ! To sú moje posledné slová...

*Bolo to dávno, ale raz, keď bola žena na záchode, počul som, ako si hovorí :
- Ach Bože, čím som si vyslúžila môj (...) život !?*

*Bol som veľmi sklamaný, pretože som si jej slová vzťahol ihneď na seba.
Deň som sa s ňou zhováral len cez škrípajúce zuby !*

Vtedy som bol ešte hlupák,

★

Sedím na lavičke pred domom.

Je poobede.

Prichádza sused.

Chlapecky si zdvihnem svoju hrdosť, keď ho ponúknem (skôr ako sa usadí) dobrou pálenkou.

Rozlievam slivovicu.

Len nech zostane pri mne ešte dlhšie. Len nech ešte hovorí niečo nepotrebné, aby som cítil jeho opitost' na jarnom slnku. Tak ako on moju.

Som opitý, ale dokázal som to ! Konečne nie som na lavičke pred domom sám.

★

Keď budem ráno vstávať, už si nebudem hovoriť :

- Nie som pre nikoho zaujímavý, - ale :

- Až teraz som naozaj slobodný človek..

Lebo viem, že som iba starec, ktorý stratil všetky svoje doklady vo vlastnom byte !

Naozaj môžem ísť kedykoľvek preč.

Pretože nemám vlastne kam z domu ísť...

★

Mám dobrú dcéru !

Pokúša sa mi dodať radosti :

- *Tati, pozri sa na to z tej šťastnej stránky. Ved' ešte stále s mamou funguješ v pohodičke. Teda aspoň podľa toho, čo mi povedala. A myslím, že práve to by mohlo byť tvoje šťastie. Nakoniec, hádam už si vo veku, kedy stojíš nohami pevne na zemi. Alebo očakávaš ešte niečo viac ? Dá sa ešte očakávať niečo viac, oci ?*

Hm, dcérenka...

★

*Zase raz som sa dostal do stavu, kedy som protestoval proti všetkému. Už iba z princípu !
Manželka na mňa skríkla :*

- *Najprv si odžiješ celý život a potom protestuješ ! Čo je to za frašku !?*

Dúfam, že nepostrehla, ako mi ihneď na to zvlhli oči...

★

Ale nie !

Zase ma začína nudiť osobnosť mojej ženy.

A osobnosti mojich detí.

Rozdiel oproti minulosti je v tom, že už všetci vieme, o čo ide. Ale možno práve o to je to i horšie.

Opäť sa musím pýtať :

- *Mám tu vôbec ešte niekoho rád ? A kto má rád mňa ?*

Akoby som sa vrátil o niekoľko rokov dozadu.

Všetko je veľmi silené.

Len škoda, že sa začínam zmietat' tak neskoro. Neurobte tú istú chybu. Ja viem, údajne nikdy nie je neskoro.

Dve deti. Žena. Auto. Byt.

Žiadna veľká sloboda, či nezávislosť.

A kde sú dane, ktoré som platil? Kde je vzdelanie, na ktoré som mal právo? Kde je moja energia, ktorú som stratil, keď som sa pýšil tým právom?

★

Aké sú moje hodnoty? A prečo teraz žijem?

Nedávno ma žena zaskočila:

- Rozmýšľala som nad rokmi, ktoré som prežila. Zopár pekných spomienok, to je pravda. To priznávam. Ale kde zostal trčať ostatok!?! – a objala ma.

Chcela odo mňa, aby som si ju pritlačil k telu čo najsilnejšie.

Vzápätí sa priblížila k môjmu uchu:

- Vždy som si myslela, že ľudia žartujú, keď hovoria: Tak, a teraz si už zostávame iba my.

★

Zaspomínal som si na mladosť.

Kúpil som manželke novú spodnú bielizeň.

Hoci nemala žiadny sviatok, musel som to urobiť. Pomôcť sám sebe!

Bola veľmi šťastná.

Znovu pôsobila ako spokojná žena.

Večer si spodnú bielizeň vyskúšala v spálni.

- Tak predsa si mi dokázal pomôcť, - uistila ma.

Najmä jej?

Ale bol to iba jeden deň.

★

Že som sa opil trochu viac ako mám v manželskom programe?

Nespomínam si...

Alebo si nechcem spomenúť ?

Manželka ma uložila do postele.

Ráno sa spýtala :

- Tak načo si prišiel tentokrát ?

★

Bol som so ženou u lekára.

Veľmi som sa bál. Ale nakoniec išlo len o zápal.

Žena však trpela aj tak.

Ochorel som z tých ľudí, čo tam čakali.

Prišli sme a ani sa na nás nepozreli.

Spoločensky vyslúžení ľudia.

Ale možno sme sa na nich nepozreli ani my.

Pravdu povediac, najviac som sa zľakol, keď sa žena pred všetkými o mňa oprela. Myslel som, že je naozaj zle !

Musela veľmi trpieť.

A ľudia nám určite závideli !

Chcel som ich ešte viac rozlúťostiť.

Po mnohých rokoch som pobožkal manželku na verejnosti.

Ktohovie, či si toho vôbec niekto všimol.

A možno si len mysleli, že sme milenci, ktorí sa poznajú nanajvýš mesiac.

Ľudia sú schopní všetkého, keď ide o zjednodušenie ich bolesti...

★

★

Dcéra sa vydáva.

Vybrala si takého obyčajného. Pripadá mi ako každý naokolo. Nič výnimočné.

Aspoň nech si užijú trochu šťastia a spokojnosti.

*Hoci možno je v tom iba zamilovanosť a žiadna hĺbočina.
Žeby práve o to by bolo ich šťastie zo začiatku sýtejšie v milovaní ?*

Ženíchova rodina nie je tiež nič výnimočné.

*Dá sa s nimi ešte porozprávať. Vypiť si.
Ibaže, keď sa s nimi rozprávam dlhšie, zistím, že sa točím stále dokola :*

Sme hrdí na syna.

Máme toto a máme tamto.

A syn je naozaj vzdelaný !

K tomu všetkému málokedy zabudnú naznačiť, že ja a žena nemáme dokopy nič.

A to som si pomaly začínal myslieť, že ľudia v určitom veku si už nepotrebujú dokazovať nadradenosť...

Bol som zase raz naivný. Ved' práve to ich drží pri živote !

*

Z okna v byte som pozoroval, že na strome pred domom sú už prvé výhonky.

*Položil som si otázku :
- Ktohovie koľko ľudí vo vchode robí to isté ?*

*Zobral som si niečo z chladničky a posadil sa do obývačky.
Rezignoval som na svoje úvahy.*

Čakal som na ženu, pokým nepríde z práce.

Pustil som si hudbu. Tú istú, pri ktorej som si ako mladý predstavoval, že som slávny.

Po chvíli som ju musel vypnúť. Bez zdôvodňovania si prečo !

Skutočne som sa nemohol dočkať ženy.

★

Priznávam, tešil som sa na domovú schôdzku už od rána. Predsa je to dajaká zmena !

Účasť bola hojná.

Domový dôverník sa ujal slova.

- Sú nejaké nové návrhy ?

Všetci mlčali. Zrejme im bolo jedno, kde sedia. Doma alebo tu.

Čo najrýchlejšie schválili prvý návrh, ktorý sa objavil. Takmer s určitosťou nevedeli, o čo ide. Ja som tiež nemal ani poňatia. A nemám doteraz.

Pridal som sa k nim. Určite si to nevšimli.

★

Nemohol som zaspať. Žena sa tiež stále prehadzovala.

- Nemôžeš zaspať ? – spýtal som sa jej, ale neodpovedala.

Vstal som a prešiel do obývačky.

Nezasvietil som. Ani telku sa mi nechcelo zapínať.

Za chvíľu za mnou prišla.

Sadla si oproti mne, kývla na mňa hlavou.

A ja som predsa len pustil tú telku.

★

Už nemám žiadne ciele. Chcem iba dožiť.

Žena mi teraz často hovorí :

Medzi nami už ide o vnútro.

Ako rád jej verím.

Pravidelne chodíme na prechádzky. Pomáha nám to obom.

*Pravdou je, prvá s tým prišla ona !
Najprv sa mi to nepáčilo. Hovoril som si, strata času.*

Prvé prechádzky boli z mojej strany vyslovene nútené.

Prečo som sa tak bránil pocitom blízkosti, ktoré sme po dlhom čase zažívali ?

Zvyk?

Alebo istota, že bolesť, ktorú cítim, je nevyhnutná a oslobodzujúca ?

*

*So ženou sme sa izolovali od ostatných ľudí.
Dlho sme sa s nikým nerozprávali do hĺbky.
Nemáme dôvod.*

*Prekonali sme štádium, v ktorom sme sa radšej otvorili celkom cudziemu človeku, len aby
sme to zo seba dostali čo najskôr.*

*Možno teraz pôsobíme tak, že hlboké rozhovory vedieme už iba doma.
K tomu môžem povedať iba :
Už sme vyrástli !*

*Vo svojich rokoch sme totiž dospeli k tomu, že sa nepotrebujeme ťahať s niekým o dve,
tri slovíčka...*

*

*Vybuchol som celkom nechtiac.
Žena mi podala horúci čaj a ja som si popálil pery.*

*Prekvapilo nás to oboch.
Ona sa rozplakala. Povedala mi, že ju nemilujem.
Odvaha jej teda nikdy nechýbala !
Skutočne ma rozosmiala.
Pobožkal som ju na líce. A trúfalo zhodnotil :*

- Nemilujem.

Rozosmial som ju rovnako dobre.

★

Konečne som sa dobre najedol. Vyhovovali mi raňajky, obed i večera. A to sa stáva málokedy.

Nezdá sa, že by mi tento deň mohol poskytnúť ešte niečo viac.

★

Stretol som suseda na schodoch pri vynášaní smetí.

Veľmi starý muž, ktorý taktiež vynášal smetí.

Spomalil som chôdzu, aby dokázal držať krok,

Rozhovoril sa. Snažil sa využiť jednu z mála šanci :

- Ach, predvčerom, keď som vstával, povedal som si : Dnes určite zomriem. Ale nezomrel som. No, a tak som si to povedal zas včera. Ale znovu som nezomrel.

Už si nikdy nepoviem, keď zomriem !

Čo som mu mal na to povedať ?

★

Manželke zomrela priateľka. Aj keď teraz sa s ňou už často nestretávala.

Dotklo sa jej to !

Údajne si nezaslúžila odísť tak skoro, pretože...

Už ani neviem, čo zaštebotala.

Bola napätá.

Chcel som jej pomôcť :

- No tak, vyplač to zo seba...

Pozrela na mňa smutným pohľadom, akoby sa snažila povedať :

- Zase raz si sa do mňa nedokázal vcítiť.

Vydržal som.

★

Počul som kľopanie na dvere. Najskôr sa mi nechcelo ísť otvoriť. Žena išla do obchodu, ale mala kľúče.

No, nakoniec som sa pozrel cez kukátko.

Starý priateľ!

Otvoril som.

Hned' mi podal ruku.

- Všetko najlepšie, stavec!

Ukázal mi zabalenú fľašu.

A ja som vôbec nevedel, že mám nejaký sviatok.

- Máš meniny, no tak trochu nadšenia!

Nechápal som, prečo prišiel po toľkých rokoch.

Najprv som sa pri ňom cítil cudzo.

Pozval som ho však ďalej.

Otvorili sme tú fľašu.

Zmienil sa o tom, že je zbytočné uzatvárať sa do seba...

Vzápätí rýchlo dodal:

- Tváriš sa, akoby si nemal s kým o čom hovoriť!

A vyšlo to zo mňa:

- Keď vo mne už niet takmer žiadnej potreby rozprávať iba o sebe. Na to som už trochu starý.

Ty vieš, čo tým myslím.

*

Keď prišla žena z obchodu, sadla si medzi mňa a starého priateľa.

Vždy ju priťahoval ako človek.

Zvykol nám rozprávať veci, po ktorých nás potom týždeň bolela hlava.

Teraz však bola zaskočená aj ona.

Už nepôsobil zatrpknuto.

Usmieval sa viac ako pred rokmi.

S postupom času na neho začínala hľadieť s čoraz väčším obdivom.

Musel som zakročiť.

*Spýtal som sa ho, kde robil, ako žil a či sa môže pochváliť nejakými deťmi...
Zatiaľ čo ona ma medzitým chytila za stehno. Asi aby som sa upokojil.*

Odpovedal:

*- Vážim si toho, že tu teraz môžem byť s vami... Viete, už dlho túžim viesť rozpravu
o tom, o čom by som chcel ja !*

*

Jedna z mála vecí, ktorá ma svojim spôsobom stále viac a viac uspokojuje :

Nikdy som nepodviedol svoju ženu...

Nebola to otázka viery.

Nebola to otázka chcenia.

Nech to bude znieť akokoľvek :

Bolí časy, keď som si vyčítal...

Našťastie !

*Začínam si vážiť vlastných skutkov, ktorými som obohatil ostatných. Nie kvôli sebe. Už nie
kvôli vlastným dobrým pocitom !*

Pretože pokiaľ som si začal vážiť aspoň ženu, musel som zostarnúť...

*

- Otec, poviem ti, mám taký pocit, že som práve na vrchole !

- Bolo obdobie, kedy som mal rovnaký pocit...

- Naozaj ? - spýtal sa.

Myslím, že ho to vôbec nezaujímalo. Preto som sa iba usmial.

*

Keď sa zamyslím nad svojim životom...

Asi nie je potrebné zamýšľať sa nad životom nikoho.

DCéra to pochopila prvá, keď nám prišla oznámiť, že čaká dieťa.

Ešte žartovala :

*- Muž mi stále častejšie vyčítal, že sa zbytočne zamýšľam nad všetkým okolo... A tak som
zostala tehotná, - a zasnene zatvorila oči.*

Bola šťastná.

Manželka ju objala so slovami :

- Žila som len pre tento okamih !

Tú istú vetu povedala ešte dvakrát. Keď sa za mňa vydávala a keď porodila naše prvé dieťa...